

Я СУМУЮ ЗА ЮНІСТЮ

Знов бузковий туман мерехтить оксамитами
І веселка з ріки воду жадібно п'є.

Я сумую за юністю, за роками прожитими,
За селом, де заснуло дитинство моє.

Я туди полечу швидкокрилою пташкою,
Щоб відчути в душі щастя радісний щем,
Щоб пройтися ще раз найріднішою стежкою,
Що густим поросла вже давно споришем.

Заросла полином у саду стара яблуня,
Із криниці давно вже не тягнуть води,
Тишиною дзвенить чарівна пісня мамина,
Я послухать її прибігаю сюди.

Моє рідне село, я за тебе молитимусь,
Хоч давно вже покрили сивини чоло,
Я сумую за юністю, за роками прожитими,
За усім, що дало мені рідне село.

Знову сивий туман осіда над покосами,
Знову верби старі гілля гнуть до води.
Пробіжу босоніж світанковими росами
І надіюсь не раз повернутись сюди.

Валентина БЕБКО,
с.Добрятин.